עוד לא אבדה תיקוותינו

עוד לא אבדה תיקוותנו, התיקווה בת שנות אלפיים.

לא. אני לא מדברת על השיבה לציון. שבנו כבר, אם לא שמתם לב. הבעיה הזאת נפתרה באופן זמני. הבעיה העומדת על הפרק עכשיו היא יום השבת, הבא עלינו כל סוף שבוע — אם מזמינים אותו ואם לא.

כבר כתבתי על השבתות של ההורים לילדים קטנים. כבר התלוננתי, כבר צעקתי, כבר רבתי עם כולם, כבר הייתי בכל הפרקים. בכל לשמוע קצת רדיו וללכת לאכול ארוחת־צהריים במיסעדה. אבל לאכול בלי צעקות, בלי קטשופ על השימלה, בלי מיץ פטל על הריצפה, או גלידה־שוקולד על המרפק.

כל שנה אנחנו עושים נסיון לקחת את הילדים ולאכול בחוץ בשבת. בנסיון האחרון שברו הילדים כוס אחת, בקבוק בירה שחורה, הפכו צלחת חומוס על כיסא, קילקלו את הברז בשירותים של המיסעדה, דרכו על החתול שוינק על איש אחד,רצו בין השולחנות ובין מבטי־הכעס של הסועדים האחרים. הילד הגדול החליט לגמור את הקבאב שלנו כשהוא יושב על עץ (במיסעדה של יונס יש עץ בתוך המיסעדה), ואחיו הצעיר וקצר הרגליים החליט לטפס גם הוא. כשהוא נפל והתחיל בסידרת צעקותיו הידועה, שילמנו את החשבון, השארנו את האוכל וברחנו הביתה. שלושה כדורי ואליום והעניין נשכח. עד לפעם הבאה.

אז־קי, הגענו לעניין. כל ההורים של הילדים הנודניקים, בבקשה להצטופף ליד העיתון הזה ולקרוא בעיון.

מכירים את הקיוסק, המיסעדה הזאת עם הגן, שצמודה לתיאטרון נווה צדק? טוב. אני לא

שני ילדים מרכיבים בדורסל על עץ
– ביום פתיחת הגן

הולכת לכתוב פה על האוכל, או על השרות או על האווירה של המקום. מה איכפת לי בכלל דברים כאלה! אני הולכת לספר לכם על אווה, אשה בלונדית, שבגאוניותה פתרה לי את הבעיה הכי־דידיקאלית של חיי.

אותה אווה, שגם היא דפוקה עם שני ילדים קטנים, כמו רובנו, ושגם לה יש בעיות של ללכת למיסעדה בשבת בצהריים — היא לא כמוני, שרק מקטרת ומתלוננת כל הזמן ולא עושה כלום. היא פנתה אל שאול, בעל הקיוסק, והסבירה לו בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים, שהוא צריך לעשות גן־ילדים בתוך המיסעדה שלו, בכל שבת בצהריים. שאול, כנראה מרוב הלם, הסכים.

לכן מהשבת הקרובה אנחנו יכולים לבוא למיסעדה של שאול, למסור את הילדים שלנו לגננת, והיא כבר תשעשע אותם בכל מיני מישחקים, צעצועים וסיפורים, בפינה נדחת של חצר המיסעדה. כשהנודניקים הקטנים ירצו לאכול, תושיב אותם הגננת בשולחן הארוך ליד הגן (וזאת אומרת רחוק מההורים), ומלצר מיוחד יגיש להם אוכל לפי בקשתם. יהיה תפריט מיוחד לילדים. מטעמים כמו המבורגר, נקניקיות, שניצל, צ'יפס וגלידות, ואפשר יהיה להזמין כל דבר מתוך התפריט הרגיל — אבל בחצי הכמות ובחצי המחיר.

גן־הערן הזה יפעל בכל שבת בין השעות 12 ו־4.

אווה ושאול: לפי דעתי, קניתם לכם מקום של כבוד בעולם הבא.

גננת עם סבלנות בסעולה
רחוק מעין ההורים–

הדולפינריומים ובכל הסאפארים. הייתי בכל בריכות־השחיה ובכל גני־השעשועים — והילדים אינם גדלים. אינם מתפתחים ואינם מפסיקים לנדנד.

בתורה כתוב, ששבת הוא יום־מנוחה. כשאמרתי את זה לילד שלי, הוא ענה לי שלא הוא כתב את התורה, והוא לא אחראי לכל השטויות הכתובות שם.

מה אני רוצה בסך הכל? לקום בשבת בבוקר, לשתות קפה בשקט, לקרוא קצת עיתונים,

עבודת יד

כבר מזמן לא נתתי לכם קצת עבודת ידיים. כל הזמן אני מספרת לכם על הצרות שלי. מספיק. צריך להתחיל להפעיל קצת שרירים ולהרגיש מבסוט.

הנה, איך עושים שולחן יפהפה למירפסת, במינימום של מחיר ובמינימום של כישרון.

קודם כל הולכים לאיש שמוכר עצים. קונים ממנו ריבוע של סיבית, או עץ דק, או דיקט עבה. הריבוע צריך להיות 90 ס"מ על 90 ס"מ. בדרך לנגר את תשכחו לקחת איתכם את גליון העולם הזה. כדי לדעת בדיוק מה לבקש ממנו לעשות — זאת אומרת, איפה ובאיזה מרחק הוא צריך לעשות את החורים. כמו בתמונה. זה, כמובן, מיועד לאותם שאינם יודעים לעשות חורים בעצמם.

מגיעים הביתה עם הריבוע הזה וצובעים אותו בצבע, לפי בחירתכם. אחרי שהצבע מתייבש, שמים את ריבוע העץ הצבוע בין המקרר והקיר, ככה שלא יפריע בבית, עד שהשלבים האחרים יהיו מוכנים.

שלב בית הוא נחמד מאוד. קונים תישעה בקבוקים של איזה משקה טוב, שנמצא בבקבוקים גבוהים. מה דעתכם על שמפניה,

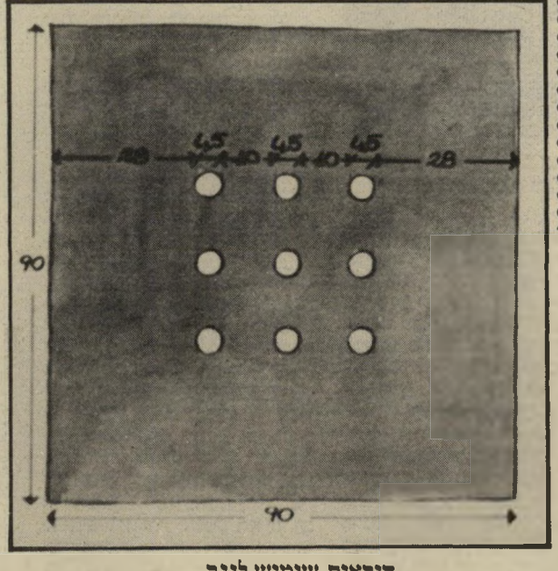

הוראות שימוש לנגר
לא להתייאש

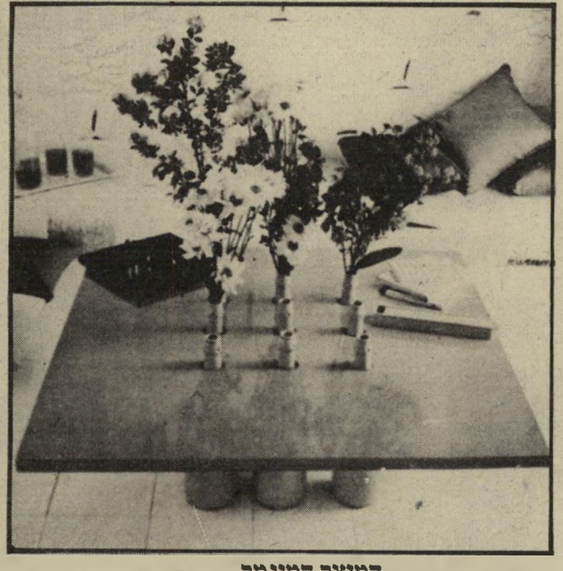

המוצר המוגמר
אחרי מסיבת השמפניה

למשל? בגלל שאף מישפחה מכובדת לא יכולה לגמור תישעה בקבוקי־שמפניה סתם כך, בערב מול הטלוויזיה, פשוט צריך להחליט לעשות איזו מסיבה לחבר'ה. אפשר לנות כמה קילו פירות, ולקרוא לזה מסיבת שמפניה ופירות. אני בטוחה שמשהו שמח קרה לכולכם השנה, ואז יש סיבה לחגוג. למשל, אם נולד לכם ילד, או אם הצלחתם להימנע מכך, או שיש לכם יומולדת. כל דבר הולך.

אחרי המסיבה, כשכל האורחים הולכים, אתם ממלאים אמבטיה במים פושרים ורוחפים לתוכה את כל הבקבוקים הריקים, זה כדי לרחוץ אותם היטב ולהוריד מהם המרבקות. אחרי הייבוש הטוטאלי של הבקבוקים, צובעים אותם באותו סוג של צבע שצבענו את הלוח. בהוראות שאני קיבלתי, אמרו שצריך למלא את כל הבקבוקים במים, ולהלביש עליהם את לוח העץ. לפי נסיוני, יותר טוב למלא את ארבעת הבקבוקים הקיצוניים בחול, ואת שאר הבקבוקים במים — שלתוכם אפשר לרחוף פרחים יפים וחגיגיים.

יש לכם שאלה כמו "האם השולחן הזה לא נופל מכל בעיטה מיקרית? התשובה היא: לא. הוא לא נופל. וחוץ מזה, הגיע הזמן להפסיק לבעוט בשולחנות. השאלה הבאה שלכם היא בוודאי: "האם זה לא נורא מסובך לעשות את זה לבד?" התשובה היא: אם אני יכולה, כל אחד יכול.

אז בהצלחה לכם, ולחיים לשמפניה.

דניאלה שמי